

Fischer Jenő És Imre

Jenő és Imre, a két bátyám van a képen. Ez a kép a Nyíregyházi Fényképész Szövetkezetben készült, a Központi Műteremben, a Zrínyi Ilona utcában. A második világháború után közösen volt ott egy műhelyük a város központjában, ameddig nem államosították őket. Jól menő szabászat volt, és aztán el kellett hagyni a műhelyt, mert a város központjában az államosítás után maszek nem maradhatott. Azután a lakáson dolgoztak, segédek nélkül. Amikor a Szovjetunióban meglátogatott Jenő, elmentünk kirándulni a hegyekbe egy teherautó platóján, fölmentünk Körösmező környékére. Gyönyörű hely volt akkoriban is, de külföldieket nem engedtek arrafelé. Mesélték, hogy egy szegény ember hazajött a börtönből -- úgy mondták, a 'tyurmából'. És hát szegény beleugrott a tóba, hogy egyet ússzon, és ottmaradt. Kérdezte a bátyám: egy börtönviselt ember, aki tizenöt évet eltöltött a zárában, az biztos, hogy valami főbenjáró bűnt követett el, mégis sajnálják a

helybeliek?! Nem értette, hogy mire van az együttérzés. Akkor mondtam neki megint 'a volt, van és lesz'-t, amit nem tudott fölfogni, egyszerűen nem hitte el. Otthon azt gondolták, hogy csak én élek olyan nehezen, de mikor Jenő nálam volt, látta, hogy mások is küszködnek. A fivéremeim sokat segítettek, forintkijánlást tettek. Forintot adtak valakinek, akinek a fia Budapesten tanult diákként, ott meg bennünket segített a család. Ezért is gondolom azt, hogy az orosz embereknek lelke van. Több segítséget kaptam a nehéz helyzetemben az egyszerű orosz emberektől, mint a saját fajtámtól. Nekem ez a tapasztalatom.